

Bruxelles, den 16.7.2013
COM(2013) 531 final

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Perioden efter 2015: På vej mod en omfattende og integreret strategi for finansiering af
fattigdomsudryddelse og bæredygtig udvikling**

{SWD(2013) 273 final}

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Perioden efter 2015: På vej mod en omfattende og integreret strategi for finansiering af
fattigdomsudryddelse og bæredygtig udvikling**

Indledning

Alle partnere bør de næste to år prioritere en målrettet indsats for at nå årtusindudviklingsmålene. Vi nærmer os afholdelsen af FN's særlige arrangement om årtusindudviklingsmålene i september 2013, og derfor skal EU og medlemsstaterne nu styrke indsatsen for at indfri de nuværende forpligtelser. Det skal bl.a. ske gennem en øget og mere effektiv finansiering af støtten til udviklingslandene, hvilket er beskrevet i Kommissionens meddelelse "En dagsorden for forandring"¹. EU og medlemsstaternes (i det følgende benævnt "EU") foranstaltninger på området bliver gennemgået i den vedlagte rapport om EU's ansvar i forbindelse med udviklingsfinansiering.

Sideløbende hermed er den globale dialog om dagsordenen efter 2015 startet gennem forskellige processer. Kommissionens meddelelse "Et værdigt liv for alle: Fattigdomsudryddelse og en bæredygtig udvikling i verden"², som er godkendt af Rådet³, fokuserer på emnet og skitserer en vision for perioden efter 2015, hvor fattigdomsbekæmpelse og bæredygtig udvikling sættes i en overordnet ramme. Meddelelsen om den internationale aftale om klimaforandringer 2015⁴ påpeger en række vigtige emner relateret til klimafinansiering efter 2020. Både meddelelsen "Forbedring af EU's støtte til udviklingslandene gennem mobilisering af udviklingsfinansiering"⁵ og de efterfølgende konklusioner fra Rådet⁶ indeholder en omfattende strategi for alle finansieringskilder og en integreret strategi for de forskellige processer vedrørende disse kilder.

Nærværende meddelelse sætter fokus på, *hvordan* rammen for perioden efter 2015 skal finansieres. Den beskriver, hvordan der kan udvikles en fælles EU-strategi for finansierings spørgsmål i internationale drøftelser - hvordan en global strategi kan struktureres, hvilke ressourcer, der er tilgængelige og vil kunne mobiliseres, hvilke processer som kan føre hertil, og hvilke principper der skal lede arbejdet. På nuværende tidspunkt bør EU forblive åben over for dialog med partnere, og meddelelsen indeholder derfor ikke nye foranstaltninger eller forpligtelser for EU. Der kan senere træffes sådanne foranstaltninger inden for rammerne af en global aftale om en række forpligtelser, som afspejler de internationale partners vekslende behov og kapacitet efter 2015.

Meddelelsen omhandler finansiering for udviklingslandene, men den foreslåede strategi kan betragtes som almenlydig. Det centrale princip gælder for alle lande - finansieringskilderne er de samme for alle politiske mål og skal anvendes på den måde, der giver de bedste resultater.

¹ KOM(2011) 637.

² COM(2013) 92.

³ 11559/13.

⁴ COM(2013) 167.

⁵ COM(2012) 366.

⁶ 14533/12.

1. ET ÆNDRET GLOBALT LANDSKAB FOR FINANSIERING

I løbet af det sidste årti har verden gennemgået betydelige forandringer, der ændrer opfattelsen af udviklingsfinansiering, især hvad angår fordelingen af den globale rigdom og landenes evne til at influere på globale tendenser samt nye bidragyderes voksende rolle.

Adskillige internationale processer tager højde for finansieringsspørgsmålet. Rapporten fra FN-panelet på højt plan om perioden efter 2015 og FN's åbne arbejdsgruppe vedrørende bæredygtige udviklingsmål berører aspekter vedrørende finansiering og andre gennemførelsesforanstaltninger. FN's udvalg, som skal udarbejde forslag til en finansieringsstrategi for bæredygtig udvikling, har påbegyndt sit arbejde, og FN's generalforsamling afholder høringer med det formål at styrke processen vedrørende udviklingsfinansiering. Derudover bliver der med udgangspunkt i FN's rammekonvention om klimaændringer arbejdet for mobilisering og effektiv anvendelse af klimafinansiering for perioden efter 2020, og konventionen om den biologiske mangfoldighed er ved at operationalisere sin strategi for mobilisering af ressourcer. Disse og andre processer arbejder imidlertid med de samme ressourcer for at opnå en række forskellige politiske mål, hvilket kan føre til, at forpligtelserne overlapper hinanden. Investeringer i sådanne mål, der er baseret på eksisterende og fremtidige forpligtelser, bør i stedet samarbejde problemfrit og skabe synergier både på nationalt og internationalt plan. Forskellige finansieringsprocesser bør følgelig hænge sammen med de i fællesskab aftalte principper og integreres med hinanden med det formål at maksimere brugbarheden og nå flere globale politiske mål.

De nuværende drøftelser er en mulighed for at opdatere Monterreykonsensusen, så der lægges en finansieringsstrategi, som får betydning dér, hvor ressourcer bruges - nemlig på nationalt niveau. Med Monterreykonsensusen fra 2002 og Dohaerklæringen fra 2008 om udviklingsfinansiering blev det princip om sund fornuft, som stadig gælder i dag, skrevet ned: Nøglen til fremskridt er de nationale foranstaltninger i det enkelte land, da det er her, ressourcerne anvendes bedst muligt. Denne omfattende finansieringsstrategi bør være omdrejningspunkt for finansieringsdrøftelserne og skal operationaliseres yderligere.

Ressourcerne kan komme fra to kilder: offentlige og private, både på nationalt og internationalt niveau. National offentlig finansiering omfatter skatter og andre statsindtægter, herunder fra naturressourcer. International offentlig finansiering kan være tilskud, egenkapital eller lån. National privat finansiering omfatter lokale virksomheder og velgørende institutioners investeringer. International privat finansiering omfatter internationale investeringer, pengeoverførsler såsom private pengeoverførsler og donationer. Nye og innovative kilder såsom afgiften på finansielle transaktioner, kvitteringer for handel med CO₂ eller bunkerfuelafgifter falder også inden for ovenstående kategorier.

Alle lande kan anvende disse kategorier af ressourcer til at investere i nationale og internationale aftalte mål, omend der skal anvendes forskellige instrumenter for at nå forskellige mål. Kategorierne bør danne grundlaget for finansieringsstrategien. Offentlige ressourcer er direkte tilgængelige og kan anvendes af regeringerne. Privat finansiering er grundlæggende anderledes, idet den følger private interesser og skal mobiliseres for at støtte politiske mål. Offentlige politiske beslutningstagere bør forsøge at øge den tilgængelige finansiering og sikre, at ressourcerne bliver målrettet de aftalte mål på effektiv vis. Derfor bør alle finansieringskilder ses som en kombination af midler, der er tilgængelige for at skabe resultater,

2. HVOR FINDES PENGENE? FOKUS PÅ DE OMRÅDER, HVOR HJÆLPEN NYTTER, SET FRA ET UDVIKLINGSLANDS PERSPEKTIV

I 2010 var der i udviklingslandene ca. 7 129 mia. EUR⁷ i offentlig og privat finansiering til rådighed, som potentielt kunne bidrage til fattigdomsudryddelse og bæredygtig udvikling.

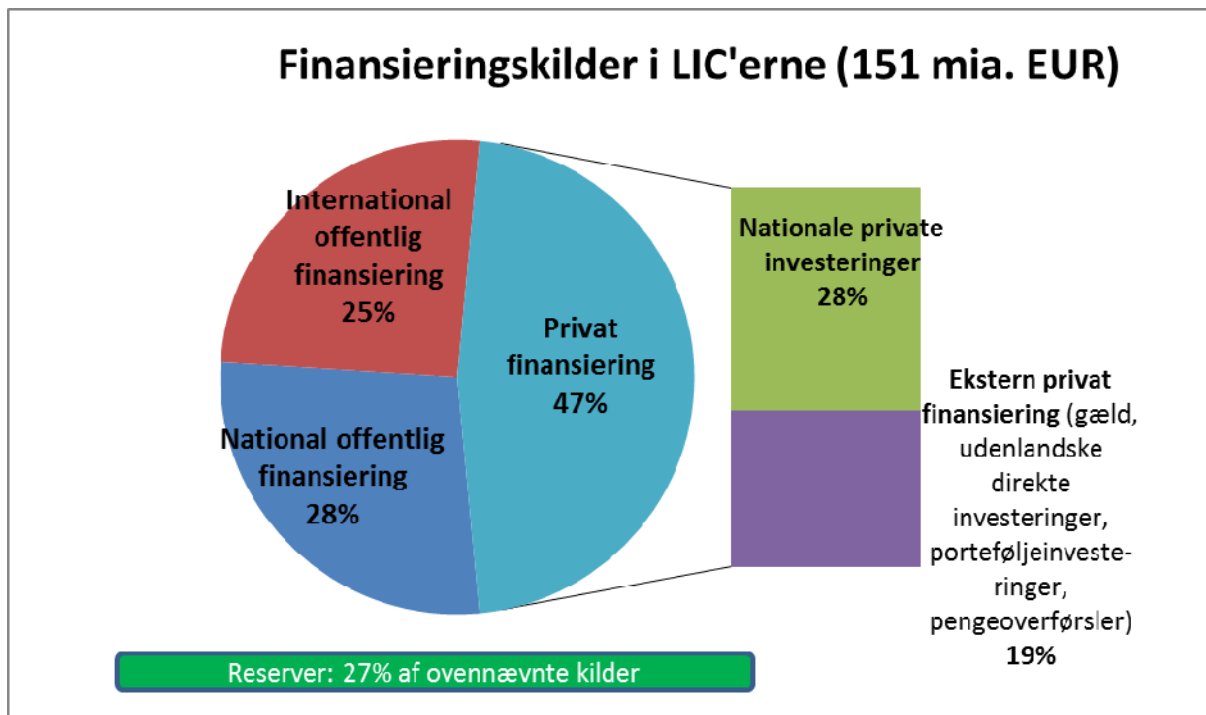
Tabel 1: Finansiering til rådighed for udviklingslandene (i mia. EUR, 2010)

<p style="text-align: center;">National offentlig finansiering</p> <p style="text-align: center;">I alt: 3 317</p> <p>Skatteindtægter: 3 252</p> <p><i>Potentiale ved at fjerne subsidier til skadeligt fossilt brændsel: 309</i></p> <p>Offentlig ekstern låntagning: 65</p> <p>Memorandumposter</p> <p><i>Reserver i alt, inkl. guld: 4 074</i></p> <p><i>Illegal udstrømning af kapital: 649 (skønsmæssigt tab på 120 i skatteindtægter), bl.a. pga. korruption, kriminelle aktiviteter, skattesvig og -unddragelse</i></p> <p style="text-align: center;">International offentlig finansiering</p> <p style="text-align: center;">Brugt i alt: 158</p> <p>Officiel udviklingsbistand (ODA): 92, heraf 39 fra EU</p> <p>Koncessionelle lån: 7, heraf 3 fra EU</p> <p>Anden officiel udviklingsfinansiering: 54, heraf -4 fra EU</p> <p>Internationale sikkerhedsoperationer med mandat fra FN: 5, heraf 2 fra EU</p> <p style="text-align: center;">Privat finansiering - national og international</p> <p style="text-align: center;">I alt: 3 652</p> <p>Nationale private investeringer: 2 678</p> <p>Internationale investeringer: 624</p> <p>Udenlandske direkte investeringer: 443</p> <p>Udenlandske porteføljeinvesteringer: 181</p> <p>Privat ekstern låntagning 70</p> <p>Pengeoverførsler: 238</p> <p><i>Potentiale ved nedbringelse af omkostningerne ved overførsler til 5 %: 12 pr. år</i></p> <p>Privat velgørenhed: 42</p>

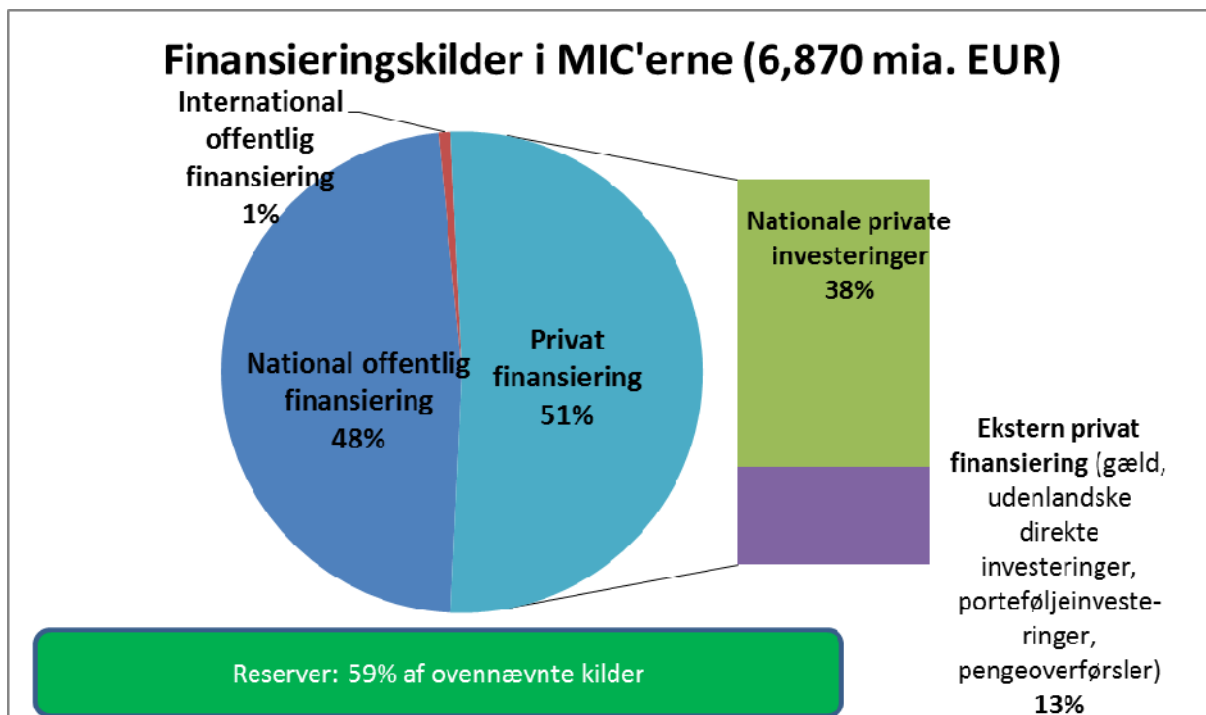
⁷ Samtlige kilder til tallene i denne meddelelse er angivet i det tilknyttede arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene.

Tallene bekræfter, at de nationale offentlige ressourcer overstiger den internationale offentlige finansiering (med en faktor 20), som i udviklingslandene kun udgør 2 % af den samlede finansiering. Den private finansiering er på niveau med den offentlige. Der er dog samtidig grundlæggende forskelle mellem landene hvad angår sammensætningen af finansieringskilder, hvilket ses i forskellene mellem lavindkomstlandene (LIC) og mellemindkomstlandene (MIC).

Figur 1

Figur 2

2.1. National offentlig finansiering - regeringernes største og bedste finansieringskilde

National offentlig finansiering (3 317 mia. EUR) er regeringernes vigtigste direkte finansieringskilde, som kan anvendes til at nå politiske mål, og er derfor finansieringsstrategiens vigtigste aspekt. Udover at give det finanspolitiske råderum til at prioritere anvendelsen af midlerne bør den ligeledes styrke landenes ansvarlighed og bidrage til et sundt forhold mellem regering og borgere. De fleste lande vil kunne øge det indenlandske forbrug på prioriterede områder væsentligt, bl.a. ved at øge skatteindtægter, bekæmpe illegal udstrømning af kapital og fjerne subsidier til skadeligt fossilt brændsel.

2.1.1. Mobilisering af nationale ressourcer

Skatteniveauet i udviklingslandene varierer og udgør i gennemsnit 13 % af BNP i LIC og 22 % af BNP i MIC. De Forenede Nationers udviklingsprogram (UNDP) har foreslået, at det statslige skatteindtægter bør udgøre mere end 20 % af BNP for at stemme overens med årtusindudviklingsmålene, hvilket viser, at de fleste mellemindkomstlande burde være i stand til at nå disse mål ved udelukkende at anvende indenlandske offentlige ressourcer. Ifølge Den Internationale Valutafond vil det desuden gå relativt hurtigt at øge statsindtægterne med omkring 3 % af BNP - og her er potentialet ved at øge skatten på naturressourcer og nye grønne afgifter ikke engang medregnet. Det viser, at det på længere sigt er muligt - også for lavindkomstlandene - at blive uafhængig af bistand.

Illegal udstrømning af kapital, udbytte fra strafbare forhold, skatteunddragelse og korrupcion – i alt omkring 649 mia. EUR - er en væsentlig belastning for de offentlige finanser i mange lande. Tab af skatteindtægter er kun én af de negative virkninger ved en sådan udstrømning, idet den også virker hindrende for lovlige investeringer og generelt underminerer samfundspagten. Landene bør begrænse den illegale udstrømning via regulering og håndhævelsesforanstaltninger.

2.1.2. Bæredygtige ind- og udlån

Indlån gør det muligt for lande at fremskynde investeringer og bibeholde stabile offentlige udgifter ved udsving i indtægterne. Udviklingslandenes overordnede gældsbyrde er i årenes løb bragt ned, men mange lande er stadig i risikozonen eller har ikke adgang til finansmarkederne og er derfor afhængige af offentlig långivning. Private långivere og långivere uden for Paris-klubben er blevet mere fremtrædende kreditorer i udviklingslandene. Det understreger behovet for, at alle aktører arbejder ud fra ansvarlige principper for ind- og udlån, så gældsberedygtigheden sikres.

Størstedelen af udviklingslandenes internationale reserver på 4 074 mia. EUR tilhører en lille gruppe mellemindkomstlande, mens de fattigere landes buffere generelt er små. Nødreserver er en del af et lands forsvar mod uventede situationer og kan suppleres med forsikringsbaserede instrumenter, mens en velfunderet makroøkonomisk og ansvarlig politisk ramme er afgørende for at begrænse landets sårbarhed.

2.1.3. Fornuftig anvendelse af de nationale offentlige midler, der er til rådighed

Det er mindst lige så vigtigt at bruge de tilgængelige ressourcer rigtigt, som det er at øge dem. Landene bør følge reglerne for god forvaltning af offentlige finanser og sikre maksimal merværdi af de tilgængelige midler. De investeringer, der har størst betydning for at nå et givet mål, bør prioriteres, og det, der bliver brugt på ét politisk mål, bør støtte fremskridtene inden for andre.

2.1.4. *Vigtige foranstaltninger, som skal øge de nationale ressourcer, der investeres i globalt aftalte politiske mål*

Hvert land bør på nationalt niveau:

- reformere skattesystemer, styrke skattemyndighederne og gennemføre lovgivning, der reducerer korruption. Det indebærer, at gennemsigtigheden, ansvarligheden og bæredygtigheden inden for forvaltning af naturressourcer øges, og at skattesvig og -unddragelse bekæmpes
- gennemføre politikker, som sikrer, at pengene bruges rigtigt, bl.a. gennem etablering af innovative partnerskaber og udnyttelse private midler, og ved at fjerne subsidier til skadeligt fossilt brændsel
- følge principper for staters ansvarlige ind- og udlån og opbygge modstandsdygtighed.

For at støtte den nationale indsats bør alle lande og internationale aktører i fællesskab:

- kræve gennemsigtighed i den finansielle sektor og i de multinationale virksomheder i de vigtigste sektorer, herunder via gennemsigtighedsinitiativet for udvindingsindustrien og andre initiativer, der gennem regler for illegal udstrømning, landebaseret rapportering, øget skattemæssig gennemsigtighed og informationsudveksling støtter bæredygtig brug af naturressourcer. EU er førende i den globale indsats på disse områder, men fremskridtene afhænger også af de andre aktører, der har tilsluttet sig disse principper
- gennemføre anti-korruptionsregler såsom FN's konvention mod korruption
- styrke den internationale finansarkitektur hvad angår gælds bæredygtighed og håndtering af chok.

2.2. International offentlig finansiering er stadig vigtig for visse lande

Den officielle udviklingsbistand er stadig en stor finansieringskilde for de 36 lavindkomstlandene, som også er mere påvirket af globale ændringer. Bistanden udgør 12 % af deres BNP, hvilket er lavere end LIC'ernes nationale indtægter. Samtidig er international offentlig finansiering (158 mia. EUR) af marginal betydning for udviklingslandene som helhed (0,7 % af BNP). I de 108 MIC'er udgør den officielle udviklingsbistand gennemsnitligt kun 0,2 % af BNP, hvilket bekræfter, at bistanden bør ydes til de lande, der har mest behov for den.

2.2.1. Øget finansiering og bedre overvågning

Ekstern offentlig finansiering til udviklingslandene er resultat af de budgetafgørelser, som de bidragsydende lande træffer. EU yder samlet set mere bistand end alle andre industrilande tilsammen og har siden 2008 indfriet sine forpligtelser under "Aid for Trade"-programmet. Derudover har EU også indfriet forpligtelserne i forbindelse med klimafinansieringspakken og er ved at øge biodiversitetsfinansieringen i overensstemmelse med de aftaler, der blev indgået i Nagoya og Hyderabad. Selvom EU's officielle udviklingsbistand blev en smule reduceret i 2012, har EU's stats- og regeringschefer atter bekræftet deres tilsagn om at bistanden - til trods for den vanskelige økonomiske situation - skal nå 0,7 % af BNI inden 2015. Vækstøkonomier og lande, der hører til blandt de rigeste mellemindkomstlande, bør - i overensstemmelse med deres finansielle ressourcer - også yde deres rimelige bidrag til den internationale offentlige finansiering.

ODA-konceptet bliver i stigende grad kritiseret for at være for bredt og for hverken at dække udviklingssamarbejdet som helhed eller de relaterede foranstaltninger. Der er behov for en

reform af ODA og bedre overvågning af finansieringen af forskellige politiske mål, herunder forbedrede politikindikatorer (f.eks. Rio-markører), som viser i hvilket omfang, den officielle udviklingsbistand støtter specifikke politiske mål. Der bør udarbejdes en solid base for al finansiering til udviklingslandene, så alle aktører kan måles på de samme parametre. Komitéen for Udviklingsbistands (DAC) arbejde for en reform af ODA er i den forbindelse et vigtigt bidrag. Overvågning af international finansiering bør være en del af en omfattende overvågningsmekanisme, der også dækker national og privat finansiering.

2.2.2. *Rigtig brug af de eksterne midler, der er til rådighed*

Ligesom det er tilfældet med de nationale ressourcer, er den rigtige brug af pengene ensbetydende med at *gøre det rigtige på den rigtige måde*: Pengene skal ledes derhen, hvor der er mest behov, og anvendes på de mest innovative og effektive måder for at sikre, at de tjener flere politiske mål samtidigt; der sker f.eks. ved at strømline specifikke politiske mål.

Innovative finansieringsformer kan øge effektiviteten og bør derfor udbygges. Kombinationen af tilskud, lån og egenkapital og etableringen af garantiordninger og risikodelingsmekanismer kan sætte skub i private og offentlige investeringer, og EU arbejder aktivt herfor. Som det fremgår af arbejdet i styringsgruppen for innovativ udviklingsfinansiering, kan innovativ finansiering have et betydeligt indtægtsskabende potentiale og sikre mere stabil og forudsigelig finansiering. Visse innovative finansieringsmekanismer såsom CDM-mekanismen har til formål at opnå resultater inden for et specifikt politisk mål, men sådanne investeringer bør også tage højde for den større sammenhæng og bidrage til andre mål.

Med hensyn til at *gøre tingene på den rigtige måde* har det internationale samfund indgået klare forpligtelser via Busan-partnerskabet for effektivt udviklingssamarbejde, der gør foranstaltningerne mere effektive og tager udgangspunkt i udviklingslandenes demokratiske ejerskab såvel som en fælles forståelse af behovet for at stille globale offentlige goder til rådighed. Dette kan dog undergraves af multilaterale processer, som vil øremærke midler til specifikke politiske områder. Det sker, også selvom udviklingslandene er nødt til at lede midlerne hen til de områder, hvor de kan *gøre det rigtige* for at nå de nationale mål, der er knyttet til de globale mål.

2.2.3. *Vigtige foranstaltninger, der skal øge de internationale offentlige ressourcer, som investeres i globale mål*

Hvert land skal tage ejerskab og kræve, at al ekstern finansiering stemmer overens med det pågældende lands nationale udviklingsplaner, der har integreret de aftalte mål, i henhold til Busan-principperne.

Alle lande og internationale aktører bør nå til enighed om at:

- følge Busan-partnerskabets principper og forpligtelser når de stiller international offentlig finansiering til rådighed
- bidrage med deres rimelige andel til den globale indsats, som er baseret på en dynamisk række af forpligtelser. De rigeste lande bør bidrage mere end de øverste mellemindkomstlande og vækstøkonomierne, mens den eksterne støtte bør målrettes LIC'erne. Samarbejde med MIC'erne, hvilket især skal komme de laveste mellemindkomstlande til gode, bør være fokuseret på vigtige katalyserende foranstaltninger
- reformere ODA og overvåge den eksterne offentlige finansiering inden for rammerne af en omfattende gensidig ansvarliggørelsesmekanisme
- anvende finansieringsformer, der passer til de respektive landes behov, idet der tages hensyn til langsigtet finansiel bæredygtighed. Innovative mekanismer, der

mobiliserer yderligere midler, kapacitetsudvikling og teknisk assistance skal udbygges.

2.3. Privat finansiering - hoveddrivkraften bag vækst

Den private finansiering er fundamentalt anderledes end den offentlige. Den tjener private interesser og ikke som sådan offentlige politiske mål. Samtidig er private investeringer (3 652 mia. EUR) hoveddrivkraften bag vækst og kan bidrage til sådanne mål. Selv en lille ændring i de private investeringers prioriteter og metoder kan medføre væsentlige fordele for offentlige politiske mål. En sådan ændring kan først og fremmest nås gennem nationale og internationale politiske incitament, f.eks. offentlig-private partnerskaber.

De nationale og internationale private sektorer er velintegrerede og reagerer på samme incitament, hvorfor de betragtes under ét. Det er kun nødvendigt at adskille dem med hensyn til overvågningsforpligtelser.

2.3.1. Investeringer og handel, videnskab, teknologi og innovation

De indenlandske investeringer overstiger de udenlandske og udgør den økonomiske udviklings fundament. Udenlandske direkte investeringer, og i mindre grad privat ekstern låntagning, supplerer dette - også ved at bidrage med knowhow og teknologi. Investeringer med en positiv indvirkning på offentlige mål bør støttes af et gunstigt politisk klima og innovative mekanismer såsom resultatbaserede betalinger for økosystemydelse, CO²-kreditter eller biodiversitetsudligninger.

Handel er en vigtig måde at øge aktivitet og produktivitet på. For at høste disse fordele skal landene derfor skabe forhold, der letter handlen på internationalt, nationalt og regionalt niveau. De rigeste lande bør give præferenceadgang til og støtte de fattigste. EU giver allerede i stort omfang adgang til EU-markederne, herunder fuld told og kvotefri adgang for de mindst udviklede lande (LDC). Størstedelen af handlen i udviklingslandene foregår med andre udviklingslande, og potentialet ved en liberalisering af syd-syd-handlen bør realiseres. På internationalt niveau kræver LDC'ernes evne til at drage fordel af handel særlig opmærksomhed.

Ny teknologier bør via øget global integrering udnyttes til at nå globale mål. Tilbagekoblingen mellem teknologi, der tilpasses udviklingslandene, og innovation kan understøttes yderligere ved at fremme større investeringer i forskning, herunder gennem innovative mekanismer som eksempelvis forlods markedsforpligtelser.

2.3.2. Pengeoverførsler

Pengeoverførsler er en vigtig privat pengestrøm, som udgør en stor del af BNP i adskillige udviklingslande. En nedsættelse af omkostningerne forbundet med pengeoverførsler til 5 % i overensstemmelse med G20's løfte⁸ ville indebære væsentlige fordele, bl.a. med hensyn til de dyrere syd-syd-overførsler. Såvel afsender- som modtagerlande bør vedtage politikker, som skaber konkurrencedygtige og gennemsigtige markedsforhold, giver adgang til bedre finansielle tjenester og fremmer en mere oplyst og produktiv anvendelse af pengeoverførsler.

2.3.3. Privat velgørenhed

Privat velgørenhed har mange ligheder med officiel bistand. Den er i 2010 skønnet til 42 mia. EUR og er i bestemte samfund og inden for særlige områder et vigtigt bidrag. Private donationer kan i sagens natur normalt ikke medtages i de nationale udviklingsplaner, men deres gennemsigtighed, forudsigelighed og effektivitet bør øges.

⁸ Erklæringen fra G20-topmødet den 5. december 2011, punkt 77.

2.3.4. *Vigtige foranstaltninger, der skal øge de private ressourcer, som investeres i prioriterede politikområder*

Hvert land bør på nationalt niveau:

- skabe et erhvervsclima, som støtter de politiske mål i overensstemmelse med de internationale forpligtelser om ordentligt arbejde, og som fremmer innovation og udvikling af nationale finansieringssystemer
- anvende offentlige midler til at investere i områder, som udnytter private investeringer til at fremme politiske prioriteter.

Derudover bør alle lande og internationale aktører nå til enighed om at:

- skabe et internationalt politisk miljø med gennemsigtige og rimelige regler, bl.a. for handel og finansmarkeder
- anvende offentlige midler til at udnytte private investeringer og støtte innovation, bl.a. gennem teknologi.

Den private sektor bør ligeledes indvillige i at:

- følge principperne for godt socialt og miljømæssigt ansvar i virksomhederne og dermed bidrage til at bevæge sig mod en inklusiv grøn økonomi, herunder vurdere virkningerne af de investeringer, der foretages i politiske målsætninger, følge armslængdeprincippet, når det drejer sig om fastsættelse af pris på overførsler, sørge for aktiviteternes gennemsigtighed samt følge de internationale VSA-standarder og retningslinjer for investeringer
- privat velgørenhed skal overholde Busan-principperne for bistand.

3. PÅ VEJ MOD EN OMFATTENDE OG INTEGRERET FINANSIERINGSSTRATEGI

3.1. Principper

En global dagsorden med fælles mål for perioden efter 2015 bør tilskynde alle aktører til at anvende deres ressourcer på bedste vis. Den bør suppleres af en stærk finansieringsstrategi, som er alment gældende i anvendelse, afspejler den globale udvikling og tager alle de ressourcer, som forskellige aktører har til rådighed, i betragtning. En revision og udvidelse af den internationale dagsorden for udviklingsfinansiering, så den passer til verdens fremtidige behov, vil tjene dette formål bedst. Selvom arbejdet med at definere de globale mål først lige er påbegyndt, bør følgende hovedprincipper fungere som rettesnor i finansieringsdrøftelserne:

- Finansiering bør ses i en politisk kontekst. God politik udgør kernen i gennemførelsen. Det er mere effektivt at ændre politik end at bruge penge på at kompensere for dårlig politik.
- Alle ressourcer, som er til rådighed, bør betragtes samlet, eftersom de er del af den samme helhed. De tre finansieringskategorier – national offentlig finansiering, international offentlig finansiering og privat finansiering – udgør en struktur, der gør det muligt at udpege de vigtigste foranstaltninger på nationalt og internationalt plan.
- En global finansieringsstrategi bør først og fremmest overlade ressourceprioriteringen til landene selv. Det er nemlig her, beslutningerne om passende kompromiser mellem politiske mål kan indgås mest effektivt inden for rammerne af internationalt aftalte forpligtelser og målsætninger. Det nationale niveau bør være i fokus, når kombinationen af hvilke politikker, finansieringsformer og instrumenter, der er nødvendige for at nå de aftalte mål, vurderes, idet det er her,

gennemførelsen skal finde sted. Alle lande bør forpligte sig til at gøre bedst mulig brug af de tilgængelige ressourcer for at nå de aftalte politiske mål.

- På samme måde som forskellige politiske mål skal styrke hinanden indbyrdes, bør midlerne til at nå disse mål på nationalt niveau fungere som en samlet pakke af forbundne finansieringskilder og instrumenter, der gør det muligt at nå forskellige politiske mål for de samme penge. Finansieringen skal støtte synergierne mellem forskellige universelle mål. Under hensyntagen til eksisterende forpligtelser bør de aftalte mål integreres i de nationale politikker i stedet for, at der på globalt niveau afsættes ressourcer til et specifikt formål, eftersom dette skaber splittelse.
- Ekstern offentlig finansiering bør udlignes til fordel for de lande, der trænger mest, mens vækstøkonomier og lande, der hører til blandt de rigeste mellemindkomstlande, bør yde deres rimelige bidrag til dette formål.
- Al finansiering bør overvåges på harmoniseret vis for at skabe gennemsigtighed og gensidig ansvarlighed på både nationalt og globalt plan. Dette skal sikre, at ressourcerne bruges mere effektivt til at nå forskellige bæredygtige udviklingsmål – både nationalt og globalt. Sporingen af finansielle strømme skal forbedres, herunder deres bidrag til nationale og globale mål og der tilknyttede finansielle mål, hvis sådanne eksisterer. I den forbindelse er national datatilgængelighed og -kvalitet afgørende, og den statistiske kapacitet bør styrkes.

3.2. En overordnet ramme for internationale processer

De internationale finansieringsdrøftelser bør finde sted inden for en overordnet ramme, idet de bygger på Dohaerklæringens løfte om en samordnet, global strategi for håndtering af forskellige udfordringer. Det ekspertudvalg under FN, som Rio+20-konferencen har givet mandat til at udarbejde forslag til en bæredygtig strategi for udviklingsfinansiering, skal derfor være helt på linje med udviklingsfinansieringsprocessen. For at samle trådene bør der organiseres en international konference, hvor der kan udarbejdes en omfattende og integreret finansieringsstrategi, der bygger på ekspertudvalgets resultater og processerne i forbindelse med forberedelsen af en ramme for perioden efter 2015. Som FN's panel på højt plan har foreslået i sin rapport om perioden efter 2015, bør denne styrkede globale proces udgøre den overordnede ramme for finansieringsstrategien, især for dagsordenen efter 2015. Ovenstående principper skal ligeledes sikre sammenhæng i og koordinering af specifikke finansielle strømme og igangværende forhandlingsprocesser (f.eks. i forbindelse med 2015-aftalen om klimaændringer). Dette vil sikre, at hvert land kan målrette ressourcerne de områder, hvor de gør størst gavn med hensyn til at nå fælles mål.

3.3. Næste skridt for EU

Målet med denne meddelelse er en fælles EU-strategi for de finansieringsdrøftelser, der foregår i forbindelse med udarbejdelse af en dagsorden for perioden efter 2015, i den åbne arbejdsgruppe om målene for bæredygtig udvikling og FN's ekspertudvalg, som skal udarbejde forslag til en bæredygtig strategi for udviklingsfinansiering samt i evalueringen af processen for udviklingsfinansiering. Derudover er meddelelsen udtryk for EU's fælles holdninger til finansiering i forbindelse med klima, biodiversitet, kemikalier og andre internationale processer.

Den strategi, der er skitseret i ovenstående, er et bidrag til de internationale drøftelser, og EU bør anvende den til at opsøge partnere og indlede drøftelser med disse.